

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3454/2023
05.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво „Ерозија“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Дарко Шумаревић, адвокат из ..., ради накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж1 18/21 од 17.03.2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж1 18/21 од 17.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Ваљеву Гж1 18/21 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 237/20 од 14.07.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиљи на име накнаде штете – разлике у заради за период од маја 2017. године до децембра 2018. године исплати износ од 235.568,91 динара са законском затезном каматом на појединачне износе и датумом доспећа ближе одређеним у овом ставу изреке, док је одбијен тужбени захтев преко наведеног, до потраживаног износа од 37.205,71 динара за децембар 2018. године са законском затезном каматом од 10.01.2019. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да за тужиљу уплати доприносе Републичком фонду ПИО запослених, Филијала Ваљево у износу од 87.378,00 динара за период од 16.05.2017. године до 11.12.2018. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 139.018,00 динара.

Решењем Вишег суда у Ваљеву Гж1 18/21 од 17.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужени ревизијом оспорава другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његов главни захтев, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић